

ספר ימית

עם סיומה של ימית, כמו בסיומה של כל הצגה ראוייה לשמה, עלו השחקנים על הבימה, התחבקו והתנשקו לעיני הר צופים. כולם הסירו את המסיכות והודו איש לרעהו.

בסוף השבוע שעבר, בעוד הדחפורים הופכים את בתי ימית לעפר ואפר, התנשקו מול מצלמות הטלוויזיה אלוף-הפיקוד, חיים ארן, והרב ישראל אריאל, ממנהיגי המתנגדים שמילאו את העיר בחודשים האחרונים. הם שיבחו האחד את השני, חלקו זה לזה מחמאות. היה זה סיום מוזר, אם כי לא בלתי-צפוי, למה שהציגה ישראל בעולם כמחיר הכבד שעליה לשלם עבור השלום.

הבטחות בצל עשן

ריום הרביעי, בשעות הבוקר, נעצרה בחריקת-בלמים מכונת פורד אסקורט לבנה. ישבו בתוכה שלושה בחורים. אחד מהם הושיט יד החוצה וקרא: "שלום אנשי העולם הזה. אני שמח לראות אתכם כאן. בואו למוטל, כי זה המקום שיעשה את הכותרות בכל העיתונים."

יוסי דיין, מוכיר תנועת "כך" של "הרב" כהנא, הרגיע: "אין מה לדאוג. אף אחד מבין יושבי הבונקר לא יתאבד. זוהי רק הצגה. אנחנו חייבים את זה ליהודים בארצות-הברית. ששולחים כסף כדי להקים פה ישיבות."

מחוץ לבונקר, בשטח המוטל, התקבצו עשרות חיילים ושוטרים. על החבורה ניצח אלוף חיים ארן, יחד עם סגנו, אלוף-

מישנה עודד. בכל כמה דקות הם הורו ל"רב" כהנא לגשת לפתח האיורור ש- בקיר ולדבר אל המתבצרים בבונקר. הרב גרן, הרב הצבאי הראשי גד נבון, הרב לווינגר ועוד כמותם ביקשו אף הם לעזור

מאת מרסל זוהר, גילה רזין וציון צפריר

במסע השינוע כדי להביא לכניעת המת- בצרים.

מסע השינוע הצליח. בשעה 15.00 הודיעו הבלופרים שאימו בהתאבדות. לי אלוף ארו שהם נסוגים מאימם. אחרי שמשימת התיווך, שבה השתתפו כה רבים, הצליחה. ניגש איש נמוך קומה ועטור בזקן לבן — שלמה גרן, הרב הראשי האשכנזי — אל ידה כבת 9, שעמדה ליד המיקלט ומירה בכני. "אל תבכי, ילדה", ליטף את ראשה האיש והרגיע. "אנחנו עוד נחזור לימית..." תמרות העשן והדיהפיצוף שעלו מרובע האיכסים באותו הרגע כמו ביקשו לשים ללעג את הבטחתו.

באותה שעה הופיע במקום האדריכל ישראל גודוביץ'. הוא התייצב לפני "הרב" כהנא והסביר לו: "אני שליח דואר ישראל". כהנא התקשה להבין. "מה?" הוא שאל, "לשטח ההרוס הזה מגיע עדיין דואר?" גודוביץ, מתכנן האנדרטה, הגיש לכהנא המופתע שני מיברקים. "הרב" היה המום. הוא פתח וקרא בקול רם: "הרב מבוססטון

מברך אותי ומבקש שאמנע שפיקוד-דמים." בשעה 16.00 הודיעו בחדשות, שצה"ל התחיל בפינוי העיר ימית. מתוך הבונקר נשמעו צעקות. כהנא מיהר בבהלה אל החור בקיר, הקשיב והרים ידיו באכזבה.

מאת מרסל זוהר, גילה רזין וציון צפריר

יושבי הבונקר שמעו בטרגיזיסטור, שהחזיקו בתוך המיקלט, על התחלת הפינוי. ההסכם שנעשה איתם היה שהם יותרו על כוונתם להתאבד, אם העיר ימית לא תפונה. אנשי-הצבא התכנסו בשטח בדחיפות. כשהמעגל שוב נפתח, יצא מתוכו כהנא בדרכו אל החור בקיר. הוא קרא למפקד הבונקר: "יהודה, זה שקר. האנשים ש- הודיעו על פינוי ימית בחדשות לא דיברו אמת!" בכך הושגו עוד כמה דקות של שקט.

יוסי דיין, שהתהלך כל אותה עת בשטח חסר-מעש, רץ גם הוא לכוון החור. כמו איילה קלת רגלים ניתר על השולחן ל- מרגלות החור המפורסם, וצעק פנימה: "יהודה, משקרים אותך!" אחרים התרגשו מהמחזה, אך אלוף-מישנה עודד נראה מחויך.

כעבור חצי שעה ניתנה הוראה לפנות את כל האנשים מהדירות במוטל. כהרף- עין פשטו חיילים, שוטרים ומנופאים על הדירות, ובתוך כרבע שעה הוצאו שוכניהן בכוח. טרקטורים פלשו בריזמנית לשטח, והחלו

הורסים את הבתים. שלושה אוטובוסים, שלתוכם נדחפו תושבי המוטל, עזבו את העיר כשקולות-יבכי בוקעים מתוכם. ביום הרביעי, עם רדת החשכה, נותרו בשטח רק המתבצרים בתוך הבונקר, יחד עם מאיר כהנא ויוסי דיין, שיצאו ונכנסו אל הבונקר, הסגור-כביכול, בחופשיות. שרה גל, שהתגוררה בדירות המוטל

סמוך למיקלט, סיפרה: "יש שם בפנים מטורף אחד. הוא מסוכן. כשהוא בחוץ, הוא קופץ ליד המיקלט עם בקבוק שבור בידו, עושה תנועות של אדם לא נורמלי."

"הורד את המדים!"

ריום הרביעי של ימית עמדה עד השבוע שעבר "שכונת האיכסים". רובה של השכונה — בתים גמורים בחלקם, שלא יושבו מעולם. אחרי הסכמי קמפ-דייוויד סומנו דלתות הבתים בצלב גדול. לאות כי איש לא גר בהם וגם לא יגור. מכאן שמה.

בחודשים האחרונים פלשו אליה מתנגדי השלום, הפכו את בתיה לבית-מלון-חינם ענקי. על גגות שכונת האיכסים התרחשו בימים הרביעי והחמישי הקרבות האחרונים בין החיילים והשוטרים מזה, ובין מתנגדי הנסיגה מזה.

גל של קרשים, אבנים, צמיגים, בקבוקים וחפצים אחרים ניתך מן הגגות על ראשיהם של החיילים. לובשי המדים טיפסו על סולמות שהוצבו ליד קירות הבתים, ניסו להגיע לגגות, נהדפו לאחור וחוזר חלילה. מלמטה, ב-